# USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobce: **R. M.,** zastoupený Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. OAM-103/ZA-ZA11-ZA05-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2021, č. j. 62 Az 22/2020 - 21,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce přicestoval do České republiky na konci listopadu 2019 letecky z Baku na tříměsíční pracovní vízum. Žádost o azyl podal dne 3. 2. 2020. V ní uvedl, že je šíitského vyznání, nemá žádné politické názory, o politiku se zajímá jen trochu. Důvodem pro opuštění země původu byla špatná životní úroveň a omezené možnosti uplatnění na pracovním trhu, žalobce sám pak v důsledku problémů svého bratra byl podroben častým policejním kontrolám. K podání žádosti se odhodlal v okamžiku, kdy ztratil pas a končilo mu pracovní vízum. Žalobce má obavy vrátit se do Ázerbajdžánu, neboť po návratu z Evropy

musí člověk zaplatit policii vysoký úplatek, jinak ho zadrží. Žalobce se také zmínil, že musel platit úplatky policii v době do roku 2012, kdy provozoval stánek na tržišti.

[3] Po posouzení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žalobce nesplňuje žádnou z podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, napadené rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel má výhrady zejména ke způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s otázkou naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Je přesvědčen, že krajský soud své závěry v tomto bodu nedostatečně zdůvodnil a napadený rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Stěžovatel má za to, že soud nevzal řádně v úvahu nebezpečí, které mu po návratu do Ázerbajdžánu hrozí, přičemž v případě pochybností či nedostatku jiných důkazů mělo být rozhodnuto ve prospěch stěžovatele. V uvedeném pochybení spatřuje také důvod přijatelnosti své kasační stížnosti, neboť se jedná o vadu, která mohla mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

[8] V projednávané věci nenastolil stěžovatel žádnou otázku, k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyjádřit v zájmu sjednocování judikatury. Přijatelnost své kasační stížnosti spatřuje v závažném pochybení krajského soudu, které mohlo mít významný dopad do jeho práv. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že zajisté i hrubé pochybení krajského soudu v řízení o žalobě může být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, nelze ovšem pustit ze zřetele, že i v tomto případě musí být naplněny požadavky zákona, tedy že musí být splněna především podmínka podstatného přesahu vlastních zájmů stěžovatele. Muselo by tedy dojít k natolik extrémnímu vybočení ze zákonem předepsaného postupu v řízení či např. natolik zásadnímu nesouladu mezi zjištěným skutkovým stavem a právními závěry, které soud na jeho základě učinil, že by bylo v rozporu se samotným právem

na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, pokud by Nejvyšší správní soud ponechal takové pochybení bez povšimnutí. V projednávané věci však evidentně k žádnému pochybení tohoto druhu nedošlo. Odůvodnění napadeného rozsudku je sice stručné a ohledně jednotlivých azylových důvodů poněkud paušální, s ohledem na kvalitu předestřeného azylového příběhu je však lze považovat ještě za adekvátní. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle výše citovaného § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[9] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o této stížnosti (§ 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. října 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu